

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
 mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
 a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
 și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
 Sibiu, strada Cisnădiei Nr. 3.

Se prenumără și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
 Manuscripte nu se înapoiază.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Cu 1-a Aprilie v. 1885 Abonament nou la „Tribuna“.

Prețurile abonamentului sunt însemnate în capul foii.

Abonamentele se fac cu multă lesnire atât în Monarhie cât și în România prin mandate postale (*Posta utalvány — Post-Anweisung.*)

Se recomandă abonarea timpurie pentru regulata expediție a foii.

Domnii abonați sunt rugați a ne comunica eventual pe lângă localitatea, unde se află, și **posta ultimă**; ear' domnii abonați vechi spre ușurare pot lipi pe mandatul postal **adresa tipărită** dela fâșiile, în cari li s'au trimis diarul până acuma.

Administrațiunea diarului „Tribuna“.

Sibiu, 1 Aprilie st. v.

Deosebit de obiceiul de până acum, Înalt Prea sfinția Sa Părintele Metropolit Miron a deschis ieri sesiunea sinodală printr'un discurs, nu „pregătit și scris de mai nainte“, ci improvisat.

„Mă abat, — le-a zis Arhiepiscopul deputaților întruniți, — dela obiceiul de până acum, pentru-ca s'eu exprim fără de nici o precauție simțirile inimii“.

Încredințându-i apoi, că este „*un aderent calduros al sinodalității*“, îi binecuvintează de bună venire.

După această introducere, discursul de deschidere atinge cu o deosebită rezervă încordarea, în care se află spiritele.

„Nu voiesc, — zice Arhiepiscopul, — să vă atrag atențiunea asupra problemelor ce veți fi chemați a rezolva. Una însă trebuie să vă pun în vedere. Ca să putem prospera, trebuie să fim însuflați de cele trei virtuți creștinesci: de *credință*, de *speranță* și de *iubire*. — Dacă vom fi astfel inspirați, nu vom putea nici odată să pornim pe căile rătăcirii. Dacă însă vom fi lipsiți de aceste virtuți, vom compromite cauza cea sfântă, căci vom înceta a mai fi o adunare bisericească, aședată de Christos pe base eterne, și vom deveni un consorțiu preocupat de scopuri trecătoare. Recomandându-vă dar', ca și în consultările d-voastre din acest an să fiți conduși de acest spirit, — al credinței, speranței și al iubirii, Vă dau binecuvântarea mea Arhiepiscopă! Darul lui Dumnezeu să fie cu noi, să ne lumineze, ca să aflăm sfatul cel bun, și să ne dea tăria de a-l urma.“

Cuvinte în adevăr arhieresci, care trebuiau neapărat să străbată la inimile tuturor.

S'au găsit cu toate aceste oameni, pe care chiar nici aceste cuvinte nu au putut să-i dumerească.

Nu se poate susține, că în scris „simțirile inimii“ se exprimă cu mai puțină

fidelitate ca prin graiu viu, nici că un discurs de mai nainte pregătit trebuie neapărat să fie mai puțin sincer ca unul improvisat, căci atunci din acest discurs de deschidere s'ar trage concludiunea, că abia acum 'i-a fost dat bisericii să afle din rostul capului ei o sinceră mărturisire de sentimente. De sigur dar' nu astfel trebuie să fie înțelese cuvintele Arhiepiscopului. Un discurs de deschidere nepregătit de mai nainte e tot ca unul pregătit cu multă chibzuire, însă o formă mai confidențială, mai familiară, ceva mai „sans façons.“

E cu toate aceste important, că se accentuează, „simțirile inimii“, și încă mai important este, că Înalt Preasfinția Sa Părintele Metropolit Miron se declară „*aderent calduros al sinodalității*.“

Mai ales față cu actuala situațiune această declarațiune lămurită trebuie să producă cele mai bune efecte.

Ori-și-care ar fi vederile unora asupra organizării sinodale, astăzi sinodalitatea bisericii române greco-orientale e o cestiune de ordine socială pentru patria noastră, și nimeni, om serios, nu se poate gândi la vre-o reformă în această biserică. Un întreg șir de relațiuni sociale foarte complicate și foarte importante au fost odată regulate prin statutul organic; încercarea de a face o nouă regulare, fie chiar mai bună, dacă s'ar putea aceasta, ar fi o revoluțiune bisericească, o turburare a ordinii odată stabilite în o importantă parte a vieții noastre comune.

Nu se poate dar', ca în cercuri serioase să străbată convingerea, că în împregiurările actuale vreo schimbare în biserică română gr.-orient. ar fi compatibilă cu resonul de stat, și dacă însă totuși se vor fi ivit pe ici pe colo nedumeriri în această privință, ele vor trebui să dispară în fața declarațiunii făcute de capul acestei biserici.

Dacă este însă așa, atunci urmează, că susținerea, dezvoltarea, cultivarea instituțiilor sinodale nu este un interes particular al acestei biserici, ci o datorie cetățenească. Și dacă în adevăr pentru unii ori pentru alții sinodalitatea ar fi o sarcină mai mult ori mai puțin superătoare, ei trebuie să poarte cu abnegațiune patriotică această sarcină, fiindcă altfel ar fi și mai rău.

Înțelegem dar' amintirea celor trei mari virtuți creștinesci.

Credința, speranța și iubirea sunt fără îndoială frumoase, și dacă toți ne-am împodobi cu ele, în adevăr o mare prosperitate ne-ar fi răsplata.

Sunt însă unii dintre moralisti, care susțin, că ori-și-care virtute e totodată și un fel de slăbiciune, fiindcă un om poate să abuzeze de virtutea celuiialt.

Îndeosebi despre virtutea iubirii se poate susține aceasta cu multă tărie de argumente. Cel ce iubesc este îngăduitor, și dintre doi oameni e totdeauna mai în câștig acela, care iubesc mai puțin, și anume destul de puțin, pentru-

ca să nu-și facă muștrări, când abuzează de iubirea celuiialt. Și totdeauna sunt între oameni și de aceia, care pot să abuzeze de iubirea altora. E însă o compensațiune firească: iubirea se omoară prin abuzul ce se face de ea. Și tot astfel se pierde și credința și speranța, dacă sunt luate îndeșert.

Constatându-se dar', că lipsesc undeva iubirea dintre oameni, ni se pune de sine întrebarea: cum s'a pierdut ea?

Căci dela fire omul e inclinat spre iubire, întocmai precum inclinat e spre credință și speranță, și numai acela nu iubesc, care se teme de a mai iubi, numai acela nu crede, care îndeșert a crezut, numai acela nu speră, care amăgit a fost.

Îndeosebi noi Românii mult ne-am iubit și chiar ne mai iubim încă unii pe alții, mult am crezut, mult am sperat, și dacă astăzi lipsa de iubire a început să străbată între noi, dacă slăbim în credință, dacă speranța ne părăsește, cauza este, că s'au ivit între noi oameni, care nu 'și-au dat silința de a-și păstra iubirea celorlalți, ci, făcând păcatul, 'și-au zis: Ei mă vor ierta, fiindcă le sunt frate, și iubirea nu-i va lăsa să mă dea de gol!

Cuvintele rostite de Înalt Preasfinția Sa Părintele Metropolit Miron nu pot dar' să aibă decât înțelesul, că trebuie să ne dăm cu toții și fiesce-care îndeosebi silința de a ne face vrednici de iubirea obștească, pentru-că numai astfel pot să se reintărească în noi cele trei mari virtuți creștinesci.

Și nu este greu a urma această povăț arhierască.

N'are fiesce-care decât să-și facă datoria, să poarte sarcina ce la împărțirea lucrării comune a căzut asupra lui. Păstorul să poarte grije de turma lui, plugarul să muncească în sudoarea feții sale, meșteșugarul să se țină de meseria lui, neguțătorul să-și vadă de interese, dirigătorul să păzească dreptatea, preotul să se supună misiunii lui, Vlădica să fie Vlădică, cu toată splendoarea și cu toată lăpădarea de sine ce i se cuvine după porunca lui Dumnezeu.

Ce oare este biserică, dacă nu o legătură făcută între oameni, că așa are să fie?!

Să fie dar' așa! — și dacă nu este destulă legătura încheiată odată între părinții nostri, să ne mai legăm încă odată cu jurământ greu, că vom păzi legea noastră, și alungat să fie din mijlocul nostru acela, care se va abate dela această lege, ca străin să rămână în lume, nicăiri să nu afle nici adăpost, nici îndurare, nimeni la groapa lui să nu plângă, nimeni să nu-i ceară iertarea păcatelor.

Căci chiar instinctul de conservare individuală trebuie să-l învânte pe fiesce-care a-și câștiga iubirea celorlalți, și acela, în care ar fi lipsind acest instinct, este o parte bolnavă, care ea prin ea se scoate din trupul sănătos, și care omoară trupul, ce nu are destulă energie vitală spre a o elimina.

Vor fi fără îndoială și în mijlocul nostru oameni cu aplecări rele, nu o tăgăduim aceasta; stricăciunea însă nu s'a încuibat până acum între noi, și cu puțină bunăvoință ear' putem să fim aduși la înțelegere frățescă. Bunăvoința aceasta se o găsim numai pretutindeni. Căci nimeni fără de păcat nu este, și nimeni dar' nu va îndrăzni să ridice cu fața curată peatra asupra celui ce pocăit se întoarce din căile rătăcirii, dacă sunt în adevăr și de aceia, care umblă în aceste căi.

Sus să aibă cu toții inimile, căci cei ce sus le vor avea, într'un gând se vor uni, de sine se vor lăpăda și nu vor căuta decât pacea și mângăierea acelora, dela care trimiși au fost.

Revistă politică.

Sibiu, 1 Aprilie st. v.

Cu privire la cea dintâiu ciocnire între trupele ruse și afgane serie „Times“ într'un articol de fond între altele, că procederea lui „Komaroff“, dacă nu se va desavua și pedepsi, nu însemnează altceva, decât tresbel între Rusia și Anglia. Lupta aceea — zice diarul englez — noi nu o putem privi de oîntâmplare nefericită, deoarece trebuie să ne tragem seama cu Afghani, și trebuie să ne luptăm nu numai în interesul Afghaniilor, ci și în interesul nostru propriu, la cas când Rusia nu va rechiama pe Komaroff la moment și nu-și va retrage trupele din toate pozițiunile.

Se zice, că din partea Angliei s'a trimis la Petersburg un ultimatum, și dacă Rusia va răspunde negativ sau evasiv, armata indiană numai decât va primordiina, ca să înainteze spre Kandahar. Un alt diar englez „Daily Telegraph“ zice, că pentru Rusia numai o singură scăpare mai există, și anume pedepsirea aspră a celor, ce au participat la fapta aceea și retragerea trupelor la Saroks. Dacă Rusia nu se va ispăși în felul acesta, atunci Angliei numai o cale îi mai rămâne, de a întreprinde odată lupta trăgănată de atâta amar de timp. Lessar s'ar fi exprimat cu prilegiul unui interiv, că atacarea Pejdeh-ului de către Komaroff a fost cauzată prin aceea, că Afghani au atacat antepostul rus din Zulficar și l-au constrins a se retrage pe teritoriu persian. Lessar e de credință, că declarațiile lui Giers vor da Angliei deplină satisfacțiune. Dealtcum dispozițiunea anti-rusească a devenit pasionată la amândouă partidele. Dacă declarațiunea Rusiei se va mai trăgăna, sau nu va fi mulțumitoare, guvernul englez va fi silit a declara răzbelul, sau a repăși apoi cu deservire.

Prin biruința lui Komaroff în Petersburg sunt toate cestiunile puse la o parte, toți se ocupă de evenimentele din Asia și diarele sunt de părere, că e pripit a privi în lupta de lângă fluviul Kuș începerea războiului între Rusia și Anglia, deoarece evenimentul e numai de o însemnătate locală și aplanarea pacinică a conflictului e încă posibilă, și la cas când cestiunea aceasta va deveni un conflict serios, toată răspundabilitatea cade asupra Angliei.

Foarte interesante sînt destăinuirile, pe cari le face diarul „Times“ cu privire la nihilismul, de care e bîntuită în timpul de față Rusia:

„Nemulțumirea mereu crescîndă — ȋice „Times“ — printre oficerii armatei și ai flotei ruse, nu va rămîne negreșit fără înfrîngere asupra soluțiunii cestiunii, dacă va fi pace sau resbel cu Englitera.

„Este un fapt netăgăduit, că mișcarea revoluționară s'a întins în toată armata rusă, și mai cu deosebire printre oficeri. Această stare de lucruri a provocat o așa mare îngrijire, încît nu de mult guvernul numai o comisiune, compusă din câțiva mari duci, mai mulți miniștri și generari, spre a cerceta afacerea. Această comisiune se convinsese că ivirea tendențelor revoluționare în armată provin din cauza soldelor foarte mici și a năntării anevoioase și de aceea propuse oare-cari măsuri pentru înălțurarea acestor rele.

„Mi s'a arătat o lungă scrisoare a unui oficer rus, care a intrat în mișcarea revoluționară. Ea cuprinde pe lîngă altele și câteva amintiri personale despre locotenentel Sukhanoff, care a fost împușcat fiindcă a aședat mina, care, pornind dintr'o lăptărie era destinată să arunce pe împăratul Alexandru II în aer. Sukhanoff afirmase adese ori că cunoaște trei sute de oficeri asupra cărora poate conta cu cea mai mare siguranță la cas deo revoluțiune.

„Am năntea mea o listă de o sută unsprezece oficeri, cari sînt deja compromiși în mișcarea revoluționară și cari au fost chiar arestați în acești din urmă trei ani; dar' ea este necompletă și numărul total al celor arestați se urcă cel puțin la două sute.

„S'ar pute susține că o armată, care are aproape două sute din oficerii sei întemnițați din cauză de înaltă trădare, nu va prezenta decât o slabă rezistență unui vrășmaș. Totuși este probabil că chiar oficerii cu simțămînte revoluționare cari sînt încă nebănuți și liberi, se vor bate bine contra unui vrășmaș. Când însă soartea resbelului ar fi nefavorabilă și ar provoca încercături interioare, atunci de sigur că ei și-ar întoarce armele contra guvernului lor. De aceea este probabil că ar fi de ajuns pentru Englitera să raporteze una sau două victorii spre a provoca o rescoală în Rusia, la care va participa de sigur o mare parte din armată.

„Se scie că ori de cîte ori Țarul s'a prezentat în aceste din urmă timpuri năntea armatei, primirea ce i s'a făcut a fost foarte rece. Chipul de trai al împăratului, care își mărginesce societatea sa la doi sau trei credincioși, și teama vedită, cu care el se prezintă, în public nu sînt nici cum de natură a-l face să fie iubit de armată.

„De altă parte nevoia de a-și redobîndi prestigiul, va face neapărat pe Țar să vadă în resbel un mijloc de întărire al pozițiunii sale personale, mai ales dacă a fost amăgît asupra naturii curat revoluționare a nemulțumirii ce domnesce. Eacă de fapt și cuprinsul exact al jurămîntului secret pe care-l depun oficerii:

„Fiindcă sînt convins că progresul și fericirea poporului rus nu pot fi asigurate fără o revoluțiune de natură socială și politică, și avînd în vedere că programa partidei „Voința poporului“ va provoca cît mai curînd această revoluțiune atît de dorită, apoi mă unesc cu

această partidă și declar, că de aci înainte voi, consacra întreaga mea viață însărcinării de a răsturna actuala stare de lucruri“.

„Cu tot acest jurămînt, acțiunea oficerilor, cari se uniră cu mișcarea, era la început curat teoretică. Lucrarea lor era o simplă propagandă; educațiunea ce primiseră nu-i făcea în stare de a fi conspiratori. Dar' pe la 1880 ei începură a pricepe mai bine acțiunea revoluționarilor ruși și luară în curînd o parte activă la deosebitele comploturi organizate de teroriști.“

Cu toate că China și-a dat consimțămîntul la preliminarele de pace franco-chineze, statorite în 4 Aprilie, trimiterea întăririlor în Asia de Ost nu se întrerupe, nici nu se amână. Sistarea măsurilor respective se va întempla numai atunci, dacă se va asigura realizarea tractatului, ce are să se încheie.

Reuniunea maghiară de cultură.

(Urmare.)

„Dar' e întrebarea, dacă se poate face buna înțelegere sau dacă aceea e cu neputință?

„Din parte-mi — pe lîngă toată dispoziția actuală nefavoritoare și înșelările de atâte ori — nu țin ca absolut imposibilă nascerea unei împăciuri; și aceasta numai din motiv, că nu zace în natura noastră a renunța iute dela speranța împlinirii acelor ce dorim — ei și din alte cauze.

„Una din aceste cauze o privesc în abnormitatea poziției actuale, care cu cît mai puțin corîspunde acelor cerințe, cari pot asigura puterea și stabilitatea unui stat poliglot cum e al nostru, cu atît mai sigur e că astfel de stări ca cele actuale nu se pot susține mult timp fără primejdie. Că starea de acum nu corîspunde nici decum acelor cerințe, abia mai poate fi deosebire de vederi între oamenii serioși, după-ce se scie, că una dintre condițiunile absolut necesare pentru existența statelor poliglote e, ca nici o rasă să nu-și suprapună interesele sale naționale peste interesele generale ale țerii și guvernul unui stat poliglot să nu ceară politică națională, ci politică de stat, care să promoveze cu toată bunăvoința interesele morale și materiale și peste tot dezvoltarea națională nu numai a unei rase, ci a tuturor. La noi se scie îndeobște, că de present stă lucrul mai de tot din contră.

„Ca o cauză foarte ponderoasă, ce stă în legătură cu cea de mai năntea, privesc și dorința prea înaltă exprimată în mai multe rînduri a Maiestății Sale ces. și apost. reg. ca Austro-Ungaria să fie pentru toate popoarele sale o mamă dulce iubitoare, care să-și îndrepte grijea deopotrivă spre binele fiecărei națiuni. Ca această dorință prea înaltă să se traducă în faptă, cu

privire la aceasta în Cislaiania am și vîdut încercări serioase din partea cabinetului Taaffe, deși acele n'au produs încă rezultate faprice. Aceste încercări n'au avut până acum rezultat deplin din cauză, că națiunile interesate sau n'au cuprins îndeajuns folosul acelor, sau nu sînt înclinate a jertfi de bună voie atîta, cît cere interesul statului și cît pot jertfi și ele fără periclitarea intereselor proprii. Această năntă, după părerea mea, va domni mai curînd sau mai tîrziu și în ceastăaltă parte a monarchiei; cu atît mai vîrtos, că Maiestatea Sa Domnul nostru s'a îndurat prea grațios a pune și cu ocaziunea pactului dreptului de stat hotărît condițiunea *sine qua non*, — primind și promisiunea bărbatilor corifei maghiari și respective a dietei, — că se vor îngriji de împlinirea tuturor dorințelor juste ale tuturor naționalităților din patrie și respective de liniștirea naționalităților nemaghiare din Ardeal. Nu se poate nega că și încît s'a realizat această prea înaltă dorință, cele mai bune dispozițiuni făcute spre liniștirea naționalităților, în mare parte, s'au scos din praxă, și prin urmare promisiunea încă și astăzi așteaptă după realizare.

„Eu cred cu atît mai tare în venirea în grabă a ȋilii împlinirii acestei promisiuni și a îndreptării tuturor popoarelor acestei monarchii, cu cît chiar neînțelegerea și resboiul intern dintre elementele heterogene ce compun acest imper, subminează traiul bun, slăbesce puterea imperului și scăresce valoarea și cîntarea chiar și a alianței statului nostru, deoarece-ce ori-ce stat numai pe acea alianță pune preț, dela care are prospecte basate, că poate căpeta în vreme de primejdie ajutor real și înșemnăt. Un stat însă, între ale cărui popoare domnesce discordia și în loc de pace — ura, e preocupat cu năcazurile interne chiar în timpurile cele mai critice atît de mult, încît deși va fi în stare să se apere de destrămare, dar' spre a servi și aliaților sei cu spriginul cerut, de sigur că nu va pute ca atunci, dacă nu l'ar împedeca boale interne în dezvoltarea întregii sale puteri. Efectul acestei convingeri se vede din năntă ce se observă în ceastăaltă parte a monarchiei întru pacificarea naționalităților.

„Care e d. e. esența pretensiunilor Românilor? Aceea ca să poată rămîne totdeauna Români și ca atarise se înmulțească în progres și bunăstare. Obținînd dar' pentru acest scop o influență mai corîspundătoare în afacerile publice, o împărtășire mai dreaptă din venituri, precum și asigurarea limbii lor pe terenul oficios cel puțin pentru folosirea conșciențioasă a acesteia în măsura indicată de legea naționalităților — cu deosebire ca nunumai să nu fie împedecați în pro-

gresul și consolidarea lor culturală și materială, ce formează condițiunea fundamentală a existențelor, ci să se ocrotească și decătră stat cu bunăvoință amăsurat jertfelor de bani și sînge, ce ei aduc statului, și aceasta fără să se li se ceară în schimb negarea naționalității lor.

„O mare calamitate a fost și este încă și aȋi împregiurarea, că preste tot domnii redactori neposedând d. e. limba română: iau notițe despre cuprinsul foilor române numai din informațiunile altora, cari (nevoind eu a suspiciuna pe nimeni de mistificări tendențioase) sau nici dînșii nu le pricep bine, sau nu-și dau osteneala ca să le priceapă corespunder, ci — ca și cînd ar face-o cu propus — le comunică numai în extrase defectuoase fără de nexul ce le face înțelegibile, ca și cum s'ar extrage d. e. din s. scriptură că: „nu e D-ȋeu“ și s'ar omite cuvintele ce stau în legătură cu aceste, că „așa vorbesc nebunii.“ Chiar și extrase de acele, cari ar suna mai bine și pentru urechea maghiară dau foarte arareori; mai adeseori de acele cari sînt în stare a agita pe cetitorul maghiar în contra românimii, astfel încît un Maghiar, care cunoaște națiunea noastră numai din extrasele aceste tendențioase și cele mai nemăgulitoare, prea firesce, că trebuie să ajungă la convingerea eronată, că câți „Valahi“ sînt pe lume, toți sînt dușmanii cei mai neîmpăcați ai Maghiarului.

„Aceasta e sîlit cu atîta mai vîrtos să o creadă, deoarece-ce foile maghiare nu mult își bat capul cu aceea e ca să, numere cauzele ținutei Românilor și ca baremi încâtva să amintească publicului lor cetitor, că întru adevăr acei Români au destule cauze juste de a se plînge; că și aceia au făcut și fac multe servicii bune patriei comune; ei ei, ȋiaristii maghiari, lăsînd publicul lor neorientat, îi spun acestuia neîncetat, că „numai Maghiarul a susținut patria, că el a apărat-o în decurs de veacuri“ și neconțin scriu: „Veȋi tu bun popor maghiar, ai primit pe Valachi și pe celelalte naționalități ca frați, ai împărțit marinos cu ele toate drepturile și veniturile atît de abundante, încît nu e în Europa stat, care să fie tractat cu atîta liberalitate cu naționalitățile. Pentru aceasta nu ai cerut altceva în schimb, ci numai ca să iubească patria și să-ȋi fie frați buni și eată în loc de mulțumită, ei se aruncă asupra vieții tale. etc.“ Dacă cetitorul cinstit maghiar cetesce numai de aceste despre naționalități, mai e oare cu puțință ca să nu urească din adîncul sufletului rasele nemaghiare lui astfel descrise? Întru adevăr e o mare norocire, excepțională în această privință, că cea mai mare parte a poporului atît maghiar, cît și

Foița „Tribunei“.

Bunica.

de Bojena Němcová.

tradusă din limba boemă

de Prof. Dr. Urban Iarnăk.

Mult, mult mai este, de cînd cea din urmă oară am privit în fața cea blîndă și iubită, de cînd am sărutat obraji palîdi și plini de sbărcituri, m'am uitat în ochiul cel albastru, în care era atîta bunătate și dragoste; mult mai este, de cînd cea din urmă oară m'a binecuvîntat cu bîtrănele ei mîni!

— Nu mai este draga bunică! De mult mai odihnesce în pămîntul cel rece.

Mie însă nu mi-a murit! — Chipul ei mi s'a întipărit în inimă cu toată țări și cîtă vreme va rămîne sănătoasă, el va și trăi într'însa! —

Dacă aș scî se port bine penelul, te-aș slăvi, bunică dragă, astfel schița aceasta însă, desemnată (făcută) cu peana, nu sciu ȋeu, dacă și cum îi va plăce cuiva!

Dar' tu ȋiceai totdeauna: „Nu este pe lume om, care să-ȋi mulțumească pe toȋi.“ Destul, dacă se vor afla câțiva cetitori, cari să cetească despre tine cu atîta plăcere, cu cîtă scriu eu.

I.

Bunica a avut un băiat și două fete. Fata cea mai mare a trăit mulți ani la năntea rude, dela care se și măriă. Fata a doua merse apoi în locu-i. Băiatul, meseriaș, s'a căpătuit și el într'un oraș, unde nevasta i-a adus drept zestre

o casă mică. Bunica trăia într'un sătuț de munte la granița silesiană, — trăia liniștită într'o colibă mică cu bîtrăna Lisaveta, care era de aceeași vîrstă cu ea și slugise încă la părinții ei.

Nu trăia singuratică în colibioara sa; toȋi sătenii îi erau frați și surori, dînsa era pentru ei mamă și povățuitoare, fără dînsa nu se făcea nici un botez, nici o nuntă, nici o îngropare.

Cînd, eată că-i vine din partea fetei celei mai mari din Viena o scrisoare, în care îi da de scire, că bărbatul seu primî slujbă la o principesă, care are o mare moșie în Boemia, anume la Nachod, depărtată numai cîteva ciasuri de sătuțul de munte, unde locuesce bunică. Acolo ȋicea că se va muta acum cu familia; bărbatul seu însă numai preste vară va fi acolo, cînd și principesa petrece acolo. La sfîrșitul scrisorii tare se ruga, ca bunică să se mute la dînșii pentru totdeauna și să-ȋi petreacă viața la tată și la nepoȋi, cari o și doresc. Bunica se dete pe plîns; nu scia ce să facă. Inima o trăgea la fiică și la nepoȋei, pe cari nici nu-i cunoscea încă; deprinderea îndelungată însă o lega de colibioară și de bunii prietini. Dar' sîngele apă nu se face; dorința învinse deprinderea cea îndelungată, bunică se hotărî, că se va duce. Colibioara cu toate cele ce erau într'însa, i-o lăsă bîtrănei Lisaveta, adăugînd: „Nu sciu, cum îmi va plăce acolo și dacă tot nu, o să vin să mor în mijlocul vostru.“

Cîteva ȋile urmă o căruță stătî la colibioară, vizitîu Vătlav, încercă lada cea vîpsită a bunicei, perine legate într'o pânzătură, furca cu roată, fără care nu putea să

fie, un coșuleț, în care erau patru pui cucuiati, un săculeț cu doi măȋșori de patru colori și în urmă pe bunică, care de plîns nici nu vedea înaintea ochilor ei. Însoțită de binecuvîntările prietinelor sei, se duse apoi la noua ei locuință.

Cîtă așteptare, cîtă veselie în spelătoria cea veche! Căci așa îi ȋicea poporul casei, ce stătea singuratică, într'o vâlcea minunată, menită a fi locuința doamnei Prošek, fata bunică, copiii pe cias pe minut alergau afară în drum ca să vadă, dacă oare nu vine Vătlav și fiecărui, care trecea pe lîngă casă, îi povestiau că astăzi are să ne sosească bunică!

Dar' ei înșii fără încetare își povestiau între ei: „Oare cum are să fie bunică aceasta?“

Ei cunosceau mai multe bunici; chipurile lor li se înfăȋșau în cap, nu sciau însă, cu care o să se asemene bunică lor. Eată că în sfîrșit căruța se apropie de casă. Bunica vine! resună prin casă; d-l Prošek, nevasta lui, Lisaveta, avînd pe brațe fata cea mai mică, care abia începea să umble și nici nu scia încă să vorbească, copiii și doi cîni mari, Sultan și Tyr, toȋi alergară înaintea ușii, ca să primească pe bunică de bună venire.

Din căruță se da acum jos o femeie cu basma albă în cap, îmbrăcată țerănesce. Copiii stătură locului, toȋi-trei unul lîngă altul și nici un ochiu nu luau dela bunică. Taica îi strîngea mîna, maica o îmbrăȋșa plîngînd, și dînsa tot plîngînd îi săruta amîndoi obraji. Lisaveta îi întinse pe Adela cea buclată și bunică îi rise, o dragostea ca pe mica ei nepoȋică și îi făcu o sîmnul crucii. Apoi se uită și la ceilalți copii,

chiamîndu-i cu glas mîngăios la dînsa: „Dragii mei copii, pușorii mei, cît de mult v'am dorit!“ Copiii însă puseră ochii în pămînt și stătură ca înlemniți și numai la porunca mumei lor întinseră feȋșoarele lor cele rumene bunică să le sărute. Nu-ȋi mai puteau veni în fire. Și cum, cînd bunică aceea era cu totul deosebită de toate cele ce mai vîduseră; o asemenea bunică ei nici odată n'au mai vîdut! Să te miri, că nu și-au lăsat ochii la dînsa! Ori unde trecea, umblau împregiurî ei și se uitau la dînsa din cap până în picioare.

Se minunau de giubeica cea de coloare închisă cu încrețituri lungi pe dîndărît, fusta verde cu ceprazuri, tivită cu o panglică lată și cum le plăcea basmaua roșie cu flori, cu care bunică era legată la cap, pe sub pânzătura cea albă. Ei se puseră chiar jos, pe pămînt, ca să poată vedea bine furculița cea roșie de pe ciorapii albi și pantofii cei negri. Micul Vilim smîncesce petecii vîpsii dela săcușorul de rogoz, ce bunică ține încă pe braț, ear Ioan, cel mai mare dintre cei doi băȋi, de patru ani, încet încetîșor ridică șorȋul bunică, alb, tivit cu roșu, fiindcă simțise sub dînsul ceva vîrtos. Pasă-mi-te, acolo era vre-un chimir mare. Ioan bucuos ar fi și sciut, ce este într'însul, însă cea mai mare dintre copii, Bărburica, îl puse la o parte, șoptindu-i: „Așteaptă numai, am să spun, că vrei să vîri mîna în chimirul bunică!“ — Șoptirea era însă cam tare, — încît s'ar fi aȋdit chiar și prin nouă zidiri. (Va urma.)

a celor nemaghiare, nu cetesc diare. Se pare, că acestei împregiurări e de a se atribui aceea, că poporul dela sate maghiar și nemaghiar poate încăpe mai bine și trăiește mai în pace decât clasa inteligentă.

„Dar' aceasta încă nu e totul, prin ce se fac urgisite naționalitățile nemaghiare cetitorului și publicului maghiar. De o mulțime de ani învinovătesc foile maghiare pe naționalități cu „gravitate în afară“ și în special pe Români cu „tendențe daco-romane“ atât de des, încât s'ar păre că scopul lor principal ar fi fost poporalizarea acestor idei, precând acea învinuire înainte cu câțiva ani n'a posedat nici o basă și în decurs de ani nu s'a putut auzi nici un cuvânt în cercurile române asupra acestei idei; și acum numai întru atâta are oare-care basă, încât ne mai aflând aci subsistența de viață, tinerimea română e silită să emigreze cu miile în România; se mai află câte unul dintre acestia, care cu durerea în inimă pentru patria părăsită și cu amărăciunea în suflet se ocupă cu această idee ca de un mijloc de a se pute reîntoarce în patria sa și ceea-ce dorește, e de părere că se și poate împlini.

„Cu deosebire diarele maghiare atâta au pomenit Dacoromânia, pare că încât întru adevăr au voit a o poporalisa între românimea de aci, ceea-ce o dovedește în modul cel mai clar împregiurarea, că frații Maghiari, prelângă toate că acum mai de două decenii au puterea în mână, totuși n'au fost în stare, cu toate mijloacele de putere ce le au, a prinde nici un daco-romanist; ceea-ce nici decum nu era cu putință între atâta pază și denunțare, dacă întru adevăr ar exista în patria noastră Dacoromâni în înțelesul maghiar.

„Dacă diarele produc naționalitățile patriei înaintea lumii tot ca Dacoromâni, Pangermani sau Pan-slavi și le învinovătesc că gravitează în afară, oare străinătatea nu-și va forma despre relațiunile interne, despre puterea și aptitudinea monarhiei noastre, pe baza acestor denunțări, concepții, cari numai intereselor monarhiei nu pot servi. Sau dacă, — observând câte odată efectul descris mai înainte, — presa întoarce deodată lucrul și ăce că, numai câțiva agitatori neliniștesc, dar' massa naționalităților e „liniștită și mulțumită“ și atunci (prelungă aceea că astfel de declarații sînt ca o copiere a proclamațiunilor dela începutul revoluțiunii a câtorva generali austriaci, deoarece-ce și în acele se ăceea că poporul maghiar e liniștit și mulțumit și tulburarea se atribuia și atunci numai câtorva scribalăi procatori) oare 'și-ar face lumea o închipuire favoritoare despre administrația statului nostru, că după atâta pază și atâte insinuări și prelângă toată puterea ce stă la îndemână, n'a succes a dovedi pe nici unul cu dacoromanismul luat în înțeles maghiar.

„Sau e aci în patriă pentru locuitori (chiar făcând abstracție dela aceea, ce am spus la alt loc, cât de mult vatămă și cât de tare înstrăinează aceste învinuiri pe naționalități decătră națiunea maghiară), corectă politica de a aminti fără încetare Dacoromanismul, conspirațiile și gravitatea în afară? Prin aceasta vrînd nevrînd, se instigă oareși-cum respectivele naționalități, ca să se ocupe cât mai mult cu aceste idei. Întru adevăr numai prudența poporului și încungiurarea întreprinderilor dubioase, sînt cauza, că și după atâta pomenire de Dacoromania, această idee în patria noastră încă nu s'a lătit și numai lipsa deplină de oare-cari base a acuselor explică împregiurarea, că după atâte denunțări de singuratici, reuniuni, librării, tipografii, ba încă chiar și cercetări prin biserici, n'au putut descoperi Dacoromâni; — din simpla cauză că ce nu există, nu se poate cuprinde!

„Nu pretind acea renegare de sine ca să recunoască publice, că deși cu deplină bunăvoință, dar' au greșit. Să nu o recunoască publice aceasta, dar' fi rog în numele sfânt al patriei să o încungiure aceasta pentru viitor. Probeze baremi câteva luni a vorbi obiectiv și fără patimă despre cestiunile naționale și dacă va face-o aceasta presa maghiară și atunci — deși nu-mi stă în putere a dispune de presa noastră, totuși cunoscînd pe respectivii domni redactori, cutez a garanta, că îndată vor continua cu răspunsurile în ton mai favoritor și foile române. Prin aceasta încă s'ar face un pas mare pe calea apropierii, chiar și numai de aceea, căci prin

tonul împăciuitor reciproc al presei, și dispoziția publică încă va primi o direcțiune mai favoritoare și prin aceasta se promovează mult reușita lucrării acelor, cari conform dorinței mele modeste exprimate la începutul acestui articol, poate se vor hotărî a se obosi din spirit de patriotism la lucrarea binefăcătoare a bunei înțelegeri dintre popoarele patriei?

Sinodul archidieceșan din Sibiu.

Raport special al „Tribunei“.

Ședința I.

După terminarea sfintei liturgii, celebrată de Înalt Preasfinția Sa cu asistență numeroasă, membrii prezenți ai sinodului se întrunesc în așa numita „sală“ din seminar și președintele deschide ședința primă prin discursul, pe care l-am luat drept punct de plecare pentru primul nostru de astăzi.

Apoi se invită din partea presidiului șese dintre membrii mai tineri ai sinodului să primească sarcina de notari provisorii și anume Părintele protopop Danciu, Părintele administrator prot. Iuliu Dan și d-nii Dr. Olariu, Dr. Todea, M. Voilean și P. Pipos.

Constituindu-se astfel, biroul provisoriu își prezintă credenționalele, deputații se împart în patru secțiuni de verificare, care primesc actele privitoare la alegeri, și ședința se închide, anunțându-se următoarea ședință pentru Luni, oarele 10 înainte de amiaza-ă. (Va urma.)

Cronică.

Din dieta Ungariei. Deputații din opoziție erau Sâmbătă în sala de ședințe foarte puțini. Singur partidul guvernamental era bine reprezentat.

Numire. Dr. Henric Schuller a fost numit fisic comitatens onorar al comitatului Sibiu, iar Dr. Nicolau Calefariu medic onorar de cerc al cercului Seliște.

Soareana cu dans arangiată de tinerii academici români se va ține astăzi la 13 Aprilie șt. n. în saleta dela otelul „Împăratul roman“. Începutul la 8 oare seara.

Conferire de titlu. Vice-comitele comitatului Albei-Iulie a fost numit consilier regesc. Același vice-comite Ioan Csató bine cunoscut publicului nostru cetitor din rapoartele despre restaurarea senatului orașenesc din Ocna-Sibiului. În recunoștința serviciilor i s'a conferit acest titlu. Vor fi și meritele din anul trecut dela Ocna?

Ajutor de stat în suma de 2000 fl. primesc gimnaziul confesional reformat din Sighețul-Marmației în fiecare an. Diarele maghiare nu se sfîsc a numi acest ajutor „ajutor de stat extraordinar“.

Furturile în Budapesta sînt la ordinea zilei. Diarele din capitală știu să ne povestească în fiecare număr despre atacuri pe strade și răpiri. — Cu datul de ieri se telegrafează despre următorul cas: Funcționarul de cadastru Gazdag a fost omorît astă noapte când se reîntorcea acasă în dosul morii de firez Gegersen decătră nisce necunoscuți răpind-ui-se bani în suma de 800 fl. și prețioasele ce le avea la sine. Uci-sul ținea în mână dreaptă cu toată tăria un penișel deschis cu tăieșele rupte, precum se dă cu socoteala, în lupta ce a susținut-o cu tâlharii. — Popftim oameni buni la expoziție!

Necrolog. Ioan Radulescu, preot român, a murit la Timișoara în vrîstă de 43 ani.

Din Bucovina ni se scrie: Domnii I. Cornoiu și N. Olariu fură promovați ca doctori de teologie de aici.

Procurorul substitut dl Leo cavalier de Goian e numit consilier la tribunalul din Cernăuți. Faimosul procuror Metoffer, care la 1875 areștă pre 5 studenți români pentru o telegramă adresată leșenilor, a fost dimis de juriul disciplinar din Leov fără nici o pensie, perșend și atributul de consilier superior de tribunal.

Dieta imperială a primit proiectul de lege pentru zidirea drumurilor laterale de fer: Hatna-Dorna-Câmpulung, Hadicfalva-Răduși și Hliboca, Ciudin-Bekomet.

Românii din Basarabia. Diarul „Poșta“ din Galați aduce în ultimul seu număr un Apel al dlui M. N. Paiu, inițiatorul aprig al societății „Prutul“, care are de scop a veni în ajutor tinerilor basarabeni pentru a le înlesni de a-și face educațiunea românească. Între multe altele Apelul din cestiune ăce:

În deosebi îndreptăm apelul nostru cătră frații români basarabeni din țeară, cari știu mai

bine decăt ori cine amarul fraților lor de preste Prut. Ei ar trebui să fie primii înființători ai acestei societăți.

Negreșit nu putem pretinde, că noi cu societatea ce vom înființa, vom fi în stare să remediam toate durerile fraților nostri basarabeni. Dar' vom face cât vom pute și mai presus de toate vom face prin societatea noastră să existe cel puțin o legătură de unire morală între Patria mamă și fiică înstrăinată, Basarabia.

Se scie, că la 1878, în urma luării Basarabiei de sud decătră Ruși, mai mulți Români au fost siliți să treacă în România. Mulți dintre acestia erau capi de familie și cu copii numeroși. Unii din ei de atunci încoaci au murit, alții au fost isbiți de boale incurabile, așa că copiii lor au rămas orfani și fără nici un sprigin. Acești copii, nevoiți a se întoarce în Basarabia la rudele lor, unde mai pot spera ceva ocrotire, și neavînd nici un mijloc de a învăța în școală română, se vor perde de sigur în colosul rusismului.

Sub impresiunea acestor împregiurări și pentru a subveni măcar în parte la neajunsurile semnalate mai sus, subsemnatul îndrăsnesc a face un apel călduros la toți frații Români din România liberă și de pretutindene, ca să constituim o societate în scopul de a ajutama la învățătură pe tinerii români basarabeni.

Fântâna Blandusiei în limba germană D. Egdar de Herz, a cetit ăilele aceste M. S. Reginei României traducerea în limba germană a *Fântânei Blandusiei*. Regina a rămas încântată.

Iubileu academic la Iași. Aflăm cu mulțumire scrie „Liberalul“ din Iași, că comitetul format pentru jubileu academic de 50 ani, lucrează cu activitate. Deja memoriul destinat a expune starea școalelor naționale dela 1825 până la 1835, când s'a înființat academia Mihaileană, este mai gata. Asemenea prepararea expozițiunii cărților didactice de pe acel timp, face progrese însemnate. Dar' o demarșă a comitetului general al jubileului, cătră Luminarea Sa principele Grigorie Sturza, senator, pentru a-l ruga să participe la această sărbătoare a școalelor, a fost încoronată cu plin succes.

Delegațiunea din partea acestui comitet compusă din dl rector al universității, dl Nicolae Ionescu, profesor al universității de Iași și dl Th. Codrescu, vechiul profesor al școalelor naționale, a fost ieri primit cu bunăvoință din partea principelui Grigorie Sturza, care a promis că va lua parte activă la organizarea acestui jubileu școlar.

Se așteaptă, ca să sosească în curînd și răspunsul favorabil al dlui ministru al cultelor și instrucțiunii publice, la respectuoasa invitare ce i-a adresat comitetul jubileului; chiar din cele dintăiu ăile ale constituirii sale. Rămâne acum ca publicul deșteptat să răspundă și el, cum știu Românii să răspundă todeauna când este cestiune de încurajarea inițiativelor generoase pentru înaintarea culturii naționale.

Un teatru în București. „L'Idépendance roumaine“ află că un nou teatru se va construi pe locul unde este acum sala Ateneului. Trei capitaliști s'au asociat pentru această întreprindere.

Foc în România. „Românul“ spune: în săptămîna trecută un mare incendiu a fost la Fălcu, consumând 60 case. Pagubele sînt mari.

Accident îngrozitor. „Lealitatea“ spune că alaltăieri, la o moară de lîngă București patru oameni de serviciu au fost apucați de roata cea mare a morii și sdrobiți într'un mod înspăimîntător.

Regele Suediei va veni Mercuri seara dela Constantinopol, earăși la București, unde va sta două zile.

Arderea unei corăbii. Seiri permise din Salonic spun că barca austriacă „Mercurius“ din New-York, încărcată cu 11 mii butoaie de petrol, a fost pe deplin distrusă de un incendiu.

Noul minister francez numără șapte deputați, trei senatori și un membru care nu face parte din nici unul din Corpurile legiuitoare, admiralul Galiber. Șese din noii ministri au făcut parte din cabinetele precedente: de Freycinet, ministru în cabinetele Dufaure și Waddington, a fost de două ori președinte al consiliului, în Decembrie 1880 și Februarie 1882; Goblet a făcut parte din ultimul cabinet Freycinet; Allain-Targé a făcut parte din ministerul Gambetta; Sadi Carnot a fost membru al primului cabinet Ferry; Camponon a făcut parte din cabinetele Gambetta și Ferry; în fine, Pierre Legrand a fost membru al cabinetului Ducler. Brisson, Sarrien, Hervé Mangon, Clamageran și admiralul Galiber n'au mai fost nici odată ministri.

Prețul frumseței. Concursul femeilor frumoase, organizat la Paris, s'a terminat și juriul a decernat premiul I d-rei Matilda Corlin, o Parisiană în etate de 20 ani. Portretul acestei tinere regine a frumseței va fi vîndut în profitul răniților militari francezi.

Varietăți.

(Din viața contelui de Beust.) În cartea dlui Victor Tissot intitulată: *Dela Sadova la Sedan*, găsim următoarele în privința contelui de Beust:

La Viena, diarele și saloanele se ocupau nu numai de politica ci și de personalitatea sa, de toate mișcările sale, de preumblările sale în aleele dela Prater, de seratele sale intime, unde se aflau adese tot felul de scriitori, diaristi, autori dramatici, bancheri, cu condițiunea însă ca acești din urmă să aibă spirit.

Se vorbea de dînsul în toate cercurile și i se reproduceau cuvintele de spirit; se ăceea, de exemplu, că în momentul intrării sale în funcțiune, când toate amănuntele politice și administrative fură regulate între suveran și noul seu ministru. Francisc Iosif îl întrebă la sfîrșitul acestei lungi convorbiri, dacă poate să acorde o favoare personală colaboratorului seu?

— Pentru-că Maiestatea Voastră este atât de bună, răspunde dl de Beust, aș avî în adevăr să vă cer o mare, o foarte mare favoare. . . Rog pe Maiestatea Voastră de a nu mă chema nici odată la serviciu mai nainte de oarele 9 dimineața.

Dl de Beust scia că împăratul Francisc Iosif se școală foarte de dimineață, eara ca și vara, la 5 oare, ocupându-se chiar în pat cu corespondența sa.

Din contră, noului ministru îi plăcea să doarmă mult.

Împăratul surise și făgădui de a nu trimite se-l deștepte prea de dimineață.

La întoarcerea din călătorie a împăratului Austriei la Paris, în Octomvrie 1867, făcî se se vorbească foarte mult despre dl de Beust la Tuileries și se povestiră multe anecdote. La un mare prînz dat la Saint-Cloud, ministrul austro-ungar fu pus în fața împărătesei, între d-na de Metternich și d-na de Rouher. Dl de Beust începî o convorbire cu d-na de Metternich, convorbire care, după cât părea, era foarte plăcută.

În timpul acesta, d-na Rouher era condamnată să tacă. Împărăteasa, foarte geloasă de rolul seu de stăpână a casei, trecî, printr'un servitor, o bucăică de hîrtie pe care era scris:

„Ocupați-vă puțin, vă rog, și de vecina d-v.“

După-ce sfîrși prînzul, dl de Beust se apropiă de împărăteasa pentru a se scusa:

— Maiestatea Voastră, ăce el, scie îndeajuns cele ce se petrec în politică pentru a ști asemenea că în urma unui compromis ce am încheiat între cele două fracțiuni ale monarhiei austriace, Cislaitania contribuie cu două părți din trei la cheltuelile publice și Translaitania numai cu o parte. Fiind încă absorbit cu negocierile, mi-am închipuit că d-na Rouher era Translaitania, și d-na Metternich Cislaitania.

(O cugetare.) Femeile fac pe bărbaii lor răspunzători de toate nemulțumirile vieții, prin același simțemînt, care făcea pe acel Irlandez să ăce, vîdînd că vasul, pe care se afla, a luat foc: „Ce-mi pasă, nu sînt decăt călător.“

Serviciul telegrafic

al

„TRIBUNEI.“

Budapesta, 13 Aprilie n. De omoritorii funcționarului de cadastru Emeric Gazdag până acuma, cu toate cercetările cele mai energice nu s'a aflat nici o urmă. Cei arestați în decursul ălii de ieri au fost astăzi eliberați.

Casa deputaților. Proiectul de lege privitor la zidirea căii ferate laterale Szered—Galgocz—Liptovár a fost primit atât în general cât și în special. Urmează proiectul de lege privitor la casele de păstrare postale. Referentul Hegedus motivează proiectul.

Marsilia, 13 Aprilie n. Toate autoritățile porturilor franceze au primit mandatul de a supune proveniențele spaniole unei carantine de trei zile.

Londra, 13 Aprilie n. Reporterul lui „Standard“ la misiunea lui Lumsden telegrafează din Tirpal de ddo 7 Apr. n.: Primim scirea că Rușii înaintează lîngă termurele fluviului *Murghab*. Ca comandant al excadrei Mării-ostice, ce se va forma, e numit admiralul Hornby.

Director: **Ioan Slavici.**

Redactor responsabil: **Cornel Pop**

Extrase din foaia oficială.

Licitațiuni:

— În 8 Maiu a. c. imobilele lui George Popovici, la judecătoria cercuală din Orăștie.

— În 20 Aprilie a. c. mobilele fraților Lichtschein, la judecătoria cercuală din Oradea-mare.

— În 27 Aprilie a. c. imobilele lui Nica Domocoș, de către judecătoria cercuală din Boroșineu, la casa comunală din Agriș (com. Aradului).

— În 30 Maiu a. c. imobilele lui Ioan Csupálva, de către judecătoria cercuală din Vinga, în comuna Seciani (com. Timiș).

— În 1 Maiu a. c. imobilele lui David Polátschek, la judecătoria cercuală din Careii-mari.

— În 16 Aprilie a. c. mobilele lui F. Ekstein, de către tribunalul din Timișoara, la judecătoria cercuală din Becicherecul-mare.

— În 24 Aprilie a. c. mobilele lui Alexandru Szuhányi, la judecătoria cercuală din Sătmăr.

Edicte:

— Din partea tribunalului reg. din Sibiu se provoacă toți aceia, cari au oare-cari drepturi de ereditate la averea răposatului Frideric Weber, a 'și-le însuina în 45 de zile la tribunalul de aci.

— Din partea tribunalului reg. din Oradea-mare se provoacă toți aceia, cari au oare-cari drepturi de ereditate la averea lui Mitru Papp (locuitor din Szent-Miklós), a 'și-le însuina în 45 de zile la tribunalul din Oradea-mare.

— Din partea judecătoriei cercaale din Sighișoara se provoacă toți aceia, cari au drepturi de ereditate la averea lui Ioan Funtsch, (răposat în Czikmántor) a 'și-le însuina în 45 de zile la judecătoria cercuală de acolo.

— Din partea tribunalului din Becicherecul-mare se provoacă toți, cari au oare-cari drepturi de ereditate la averea răposatei Persida Oprian, a 'și-le însuina în 45 de zile la tribunalul din Becicherecul-mare.

— Din partea tribunalului din Becicherecul-mare se provoacă ereții după Ana Schilling (răposată în comuna Zichyfalv), a 'și însuina drepturile de ereditate în 45 de zile la tribunelul de acolo.

— Din partea tribunalului din Becicherecul-mare se provoacă toți aceia, cari au oare-cari drepturi de ereditate la averea lui Iosif Kunst (răposat în comuna Beodra), la 'și-le însuina în 45 de zile la tribunalul din Becicherecul-mare.

— Din partea judecătoriei cercuale din Șiria (Világos) se provoacă toți cari au oare-cari drepturi de ereditate la

averea lui Francisc Kresz (din Uj-Szt.-Anna), a 'și-le însuina în 45 de zile la judecătoria cercuală din Șiria.

— Din partea judecătoriei cercuale din Sighișoara se provoacă ereții după Sára Müller (răp. în Czikmántor), a 'și însuina drepturile de ereditate în 45 de zile la judecătoria cercuală din Sighișoara.

— Din partea tribunalului din Zelău se provoacă toți aceia, cari au oare-cari drepturi de ereditate la averea lui Vasilică Lazar (din Bacșa-vechiă), a 'și-le însuina în 45 de zile la tribunalul de acolo.

— Din partea tribunalului din Bistrița se provoacă ereții după Martin Groiger (răposat în Beșineu), a 'și însuina drepturile de ereditate în 45 de zile la tribunalul de acolo.

— Din partea judecătoriei cercuale din Buteni se provoacă toți aceia, cari au oare-cari drepturi de ereditate la averea lui Pavel Borlea din Revetiș, a 'și-le însuina în 45 de zile la judecătoria cercuală din Buteni.

— Din partea tribunalului din Becicherecul-mare se provoacă ereții după Iacob Gyulveran (răposat în Toracul-mare), a 'și însuina drepturile de ereditate în 45 de zile.

— Din partea tribunalului din Becicherecul-mare se provoacă toți cari au drepturi de ereditate la averea lui Iova Popov (răposat în comuna Neuzina-sérb.), a 'și-le însuina în 45 de zile la tribunalul de acolo.

Bibliografie.

„Familia”. Ese în fie-care Duminecă. Oradea-mare 31 Martie (12 Aprilie) 1885. Anul XXI. Nr. 13. Sumar: O altă lume (poesie), de Carol Scrob. — Gând la gând. Novela (urmăre), de Dan Dry. — Mai privește-mă . . . (poesie), de B. V. Gheorghian. — Bibliografie, de Dr. A. P. Alexi. — Templul Vestei (ilustrație). — Fabricantul de fer („Le Maître de forges”) Piesă în 4 acte și 5 tablouri de Georges Ohnet; (urmăre), trad. de I. C. Lugoșian. — Salon: Scriitori teatrale din Paris. „Denise”, piesă în 4 acte de Alexandru Dumas, fiul; de I. C. Lugoșian. — Academia română. Sesiunea generală din 1885. (urmăre). — Despre Dra. Carlota Leria (scrisoare din București), Veritas. — Ce e nou? — Cutia publicului. — Posta redacțiunii. — Călimarul săptămânii.

Sciri economice.

Piața din Sighișoara, 11 Aprilie. Grâu curat hectolitra fl. 5.40 până fl. 6.—; grâu mestecat fl. 4.— până fl. 4.50; secară fl. 3.50 până fl. 3.80; ovășul fl. 2.— până fl. 2.40; cecuruzul fl. 3.80; fasolea fl. 4.—; crumpenele fl. 1.70; mazerea chilo 20 cr.; linia 20 cr.; mălaiul 12 cr.; lumini de sêu chilo 60 cr.; săpunul 31 cr.; sêu brut 30 cr.; sêu de vită fl. 1.—; unsoare de porc 72 cr.; carnea de vită 40 cr.

Piața din Brașov, 11 Aprilie. Grâul hectolitra fl. 5.90 grâu mestecat fl. 4.—, secăra fl. 3.70, orș fl. 3.80, ovăș fl. 2.40, cecuruzul fl. 3.40, mălaiul fl. 4.40, mazerea fl. 6.—, linia fl. 6.—, fasolea fl. 4.20, crumpenele fl. 1.—, carnea de vită p. kilo 44 cr., carnea de porc 48 cr., carnea de berbec — cr.

Târgul de rimători în Steinbruch. În 10 Aprilie n. s'a notat: unguresci bătrâni grei 41.— cr. până 42.— cr., unguresci grei, tineri 44.— cr. până 45.— cr., de mijloc 44.— cr. până 45.— cr., ușori 43.— cr. până 44.— cr., marfă țerânească, grea 43.— cr. până 43.½ cr., de mijloc 43.— cr. până 44.— cr., ușoară 42.— cr. până 43.— cr., românesci de Bakony, grei — cr. până — cr., transito de mijloc — cr. până — cr., transito ușori — cr. până — cr., transito sêrbesci, grei 42.— cr. până 43.— cr., transito de mijloc 41.½ cr. până 42.— cr., transito ușori 41.½ cr. până 42.— cr., ingrașați cu ghindă — cr. până — cr. per 4% cumpeniți la gară.

LOTERIE.

Tragerea din 11 Aprilie st. n.
Budapesta: 4 86 48 27 69.

Bursa de Budapesta

din 11 Aprilie st. n. 1885.

Renta de aur ung. 6%	95.30
„ „ hârtie „ 4%	90.25
Imprumutul căilor ferate ung.	146.50
Amortisarea datoriei căilor ferate de ost ung. (1-a emisiune)	97.25
Amortisarea datoriei căilor ferate de ost ung. (2-a emisiune)	121.—
Amortisarea datoriei căilor ferate de ost ung. (3-a emisiune)	106.—
Bonuri rurale ung.	102.—
„ „ „ cu cl. de sortare	101.50
„ „ „ bănatene-timișene	101.50
„ „ „ cu cl. de sortare	101.50
„ „ „ transilvane	101.—
„ „ „ croato-slavone	102.—
Despăgubire pentru dijma ung. de vin	97.—
Imprumut cu premiu ung.	118.50
Losuri pentru regularea Tisei și Segedin	118.—
Renta de hârtie austriacă	81.50
„ „ argint austriacă	81.75
„ „ aur austriacă	106.—
Losurile austr. din 1860	138.75
Acțiunile băncii austro-ungare	855.—
„ „ de credit ung.	286.—
„ „ „ austr.	283.50
Argintul	—
Scrișuri fonciari a le institut. de cred. și ec. „Albina”	101.—
Galbeni împărătesci	5.82
Napoleon-d'ori	9.88
Mărci 100 imp. germane	61.30
Londra 100 Livres sterline	125.50

Bursa de Viena

din 11 Aprilie st. n. 1885.

Rentă de aur ung. 6%	95.65
„ „ hârtie „ 4%	90.55
Imprumutul căilor ferate ung.	146.—
Amortisarea datoriei căilor ferate de ost ung. (1-a emisiune)	96.75
Amortisarea datoriei căilor ferate de ost ung. (3-a emisiune)	106.—
Bonuri rurale ung.	102.—
„ „ „ cu cl. de sortare	101.25
„ „ „ bănatene-timișene	101.—
„ „ „ cu cl. de sortare	101.—
„ „ „ transilvane	100.90
„ „ „ croato-slavone	100.—
Despăgubire pentru dijma ung. de vin	97.—
Imprumut cu premiu ung.	117.50
Losuri pentru regularea Tisei și Segedin	117.25
Rentă de hârtie austriacă	81.25
„ „ argint austriacă	81.60
„ „ aur austriacă	106.20
Losurile austr. din 1860	138.50
Acțiunile băncii austro-ungare	848.—
„ „ de credit ung.	285.75
„ „ „ austr.	284.60
Argintul	—
Galbeni împărătesci	5.84
Napoleon-d'ori	9.89
Mărci 100 imp. germane	61.25
Londra 100 Livres sterline	125.40

Bursa de București.

Cota oficială dela 11 Aprilie st. n. 1885.

Renta amort. (5%)	Cump.	93.—	vënd.	94.—
„ Rur. conv. (6%)	„	89.—	„	90.—
Acț. de asig. Dacia-Rom.	„	290.—	„	295.—
Banca națională a României	„	1185.—	„	1200.—
Impr. oraș. București	„	31.—	„	32.—
Credit mob. rom.	„	190.—	„	195.—
Acț. de asig. Națională	„	225.—	„	225.—
Scrișuri fonciare urbane (5%)	„	81.—	„	83.—
Societ. const.	„	239.—	„	239.—
Schimb 4 luni	„	—	„	30.—
Aur	„	12.¼	„	12.40

A. Schwabe

medic-dentist,

scoate dinți fără dureri, plombează cu preparatele cele mai bune — face dinți artificiali și dentaturi garantând eficacitatea — ordonează pentru toate boalele de dinți și de gură, pentru suferințe de ginge etc. [141] 3

Dela 9—12 și dela 3—5 oare.

Strada Cisnădiei 20, Sibiu.

Publicațiunile „CANCELARIEI NEGRUȚIU”

în Gherla — Sz.-Ujvár. — Transilvania.

Opuri din edițiune proprie:

„Amicul Familiei”. Diar beletristic și enciclopedic-literar cu ilustrațiuni. Va apăre în 1/13 și 15/27 și a lunei în numeri câte de 1½—2½ coale cu ilustrațiuni frumoase; și va publica articoli sociali, poezii, povești, piese teatrale, romanuri ș. a., — mai departe va tracta cestii literare și științifice, cu reflexiune la cerințele vieții practice; va petrece cu atențiune viața socială a Românilor de pretutindenea și a celorlalte poporațiuni din patrie și străinătate; și prin umor dulce și satiră aleasă va nusi a face câte o oară plăcută familiei strivită de grijile vieții; și preste tot va nusi a întinde tuturor indivișilor din familie o petrecere nobilă și instructivă. Prețul de prenumerațiune pe anul întreg e 4 fl., pentru România 10 fr. — lei noi. Cursul anului curent se începe cu novela, care a obținut „peana de aur” destinată din partea noastră pentru premiarea celei mai bune scrieri beletristice române; și în Nr. 2 cu o piesă teatrală scrisă în versuri, care asemenea a fost premiată din partea noastră cu 200 franci în aur. Abonații noi vor primi gratis tot ce a apărut până acum din interesantul roman „Părintele Carthausi.”

„Preotul Român”. Diar bisericesc, scolastic și literar. Va eși în 14/16 și 8/30 și a lunei; și va publica: a) articoli din sfera tuturor sciințelor teologice, tractate dogmatice, istorice, juridice, morale, pastorale etc.; b) articoli din sfera educațiunii și instrucțiunii religioase-morale, tractate pedagogice, didactice și catechetice etc.; c) predice, omilii, catechese și paraneze: pre Dumineci, sêrbători și diverse ocațiuni; d) istorioare novele și poezii morale; precum și ori-ce cuvinte înțelepte și amănunte aplicabile la elaborarea religioase-morale; e) studii archeologice și documente istorice din trecutul bisericei române; f) legi și dispozițiuni privitoare la bisericile și scoalele române confesionale; g) Revista evenimentelor, mai ales a acelor din sfera bisericească, scolastică și literară. Prețul de prenumerațiune pe anul întreg e 4 fl. v. a. pentru România 10 fr. — lei noi.

„Cărțile Săteanului Român”. Gazetă poporală ilustrată. Va eși în fie-care lună în numeri frumos ilustrați, de câte o coală, și va publica: a) descrierea vieții câte a unui bărbat mai vrednic de amintirea și recunoștința poporului român; b) cunoscințe din economie, industrie, medicină ș. a.; c) poezii vechi și nouă; mai cu seamă de acelea, cari ating mai deaproape pre poporul nostru și împregiurările în cari a trăit și trăește; d) povești populare, istorioare, fabule, anecdote, glume, proverbe și cuvinte înțelepte de învățătură și petrecere ș. a. Prețul de prenumerațiune pe anul întreg e 1 fl. v. a. Pentru România 3 franci — lei noi.

Abonații vor primi gratis mai multe portrete și alte icoane frumoase, afară de aceea își vor pute procura cu jumătate prețul mai multe opuri apărute în edițiunea noastră.

Colectanții primesc gratis al 5-lea exemplar.

Toate aceste trei diare cu toate premiile și favorurile abonate costau pe anul întreg numai 8 fl. v. a. pentru România — lei noi plătitibili și în marce postale.

Amor și dincolo de mormânt. Novela de Ponson du Terail, tradus de N. F. Negruțiu. Prețul 30 cr.

Biblioteca Săteanului Român. Cartea I, II, III. și IV. cuprind materii foarte interesante și amuzante. Prețul la toate patru 1 fl., câte una deosebi 30 cr.

Biblioteca Familiei. Cartea I. Cuprind materii foarte interesante și amuzante. Prețul 30 cr.

Colecta de Recepte din economie, industrie, comerț și chemie, pentru economi, industriași și comercianți. Prețul 50 cr.

Apologie. Discusiuni filologice și istorice maghiare privitoare la Români, înverderite și rectificate de Dr. Gregoriu Silași. — Partea I. Paul Hunfalvy despre Cronica lui Georg. Gabr. Sincai. Prețul 30 cr.

Renascerea limbei românesce în vorbire și scriere înverderită și apreciată de Dr. Gregoriu Silași. Broșura I. și II. Prețul fie-cărei e 40 cr. Ambele împreună 70 cr.

Poezii de Vasiliu Ranta-Buticescu. Un volum de 192 pag. cuprinde 103 poezii bine alese și arangiate. Prețul redus dela 1 fl. 20 cr. la 60 cr.

Ifigenia în Aulida. Tragedie în 5 acte, după Euripide tradusă în versuri de Petru Dulfu. Prețul 30 cr.

Ifigenia în Tauria. Tragedia în 5 acte, după Euripide tradusă în versuri de Petru Dulfu. Prețul 30 cr.

Branda seau Nunta fatală. Schiță din emigrarea lui Dragoș. Novela istorică națională. Prețul 20 cr.

El trebue să se însoare. Novela de Maria Schwartz, tradusă de N. F. Negruțiu. Prețul 25 cr.

Secretele alor trei nopți sau trei morți vii. Roman anglez după Frankstein de Pamfilu J. Grapini. Prețul 50 cr.

Hermann și Dorotea după W. de Goethe, traducțiune liberă de Costantin Morariu. Prețul 50 cr.

Economia pentru scoalele populare de T. Roșiu. Ed. II. Prețul 30 cr.

Petulantul. Comedie în 5 acte, după August Kotzebue tradusă de Joan St. Șulăuțiu. Prețul 30 cr.

Nu mă uita. Colecțiune de versuri funebre; urmate de iertăciuni, epitafe ș. a. Prețul 50 cr.

Tesaurul dela Petroasa sau Cloșca cu puili ei de aur. Studiu archeologic de Dionisiu O. Olinescu. Prețul 20 cr.

Micul margaritar sufletesc. Cărtică de rugăciuni și cântări bisericesci frumos ilustrați pentru pruncii scolari de ambe sexe. Cu aprobarea jurisdicțiunii sup. bisericesci. Prețul unui exemplar broșurat e 15 cr., legat 22 cr., 50 exemplare broșurate costau 6 fl., legat 9 fl., 100 exemplare broșurate 10 fl., legat 17 fl. (Va apăre preste câte-va zile.)

Toate aceste 22 opuri de odată procurate, se dau cu prețul bagatel de 4 fl. a. v.

Și alte mulțimi de opuri din toate ramurile literaturii.

Editura și tiparul Institutului tipografic, societate pe ații în Sibiu, sub responsabilitatea lui Michail Gerula.